

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Mischief Bay tüdrukud

1. raamat

Susan Mallery
The Girls of Mischief Bay
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Susan Mallery, Inc
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09299415
ISBN 978-9949-25-804-8

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee.

Hea lugeja!

Tere tulemast Mischief Baysse*! Käesolev raamat on – loodetavasti – esimene pikas seerias. Mulle meeldib luua maailma, millesse lugejad saavad sisse astuda ja seda täiel määral kogeda. Loodan, et Mischief Bay on selline maailm, kuhu tahate ikka ja jälle naasta.

Kuigi mulle meeldib välja mõelda kohti ja avastada viise, kuidas muuta need nii tõepäraseks kui võimalik, kaasnevad sellega ikka teatud raskused. Üks suurim neist on nuputada, milliste asutustega minu tegelased kokku puutuvad, ning panna neile nimed. Kui ma eelmisel aastal seda raamatut kirjutama asusin, tekkis mul äkki plokk, kui mõtlesin, et pean kogu selle protsessi läbi tegema. Mõistes, et vahel on selleks vaja paljude inimeste nutikust, pöördusin nende poole, kellest pean kõige rohkem lugu: oma sõprade ja lugejate poole Facebookis. Palusin välja tulla soovitustega ja te vastasite mu palvele. Olin reaktioonist üllatunud, kuigi õigupoolest poleks pidanud olema. Te olete mulle alati toeks.

Ja seega pühendan käesoleva raamatu tänutundes neile, kes leidsid hädas kirjaniku aitamiseks aega. Loodetavasti meeldib Mischief Bay teile sama palju kui minule. Eriti suur tänu vembuvendadele:

Alicia H, Oklahoma City, OK; Andie B, Woodstock, ON; Ann L, Pitsburgh, PA; Cat J, Johnson City, TN; Cheryl H, Auburn, MA; Dale B, Ocala, FL; Jennie J, Monroe, TN; Joyce M, Orange, TX; Karen M, Exton, PA; Kelly M, Corvallis, OR; Kelly R, Oregon City, OR; Kimberly C, Corning, NY; Kriss B, Chassell, MI; Kristen P, Westfield, NJ; Krystle P, Smithfield, PA; Linda H, Glen Burnie, MD; Lindsey B, Nestleton Station, ON; Lisbeth G, Honesdale, PA; Lora P, Papillion, NE; Melanie O, Chico, CA; Melissa H, Versailles, KY; Patricia K, Ashdown, AR; Phyllis G, Holbrook, MA; Roberta R, Berne, NY; Sandy K, Tucson, AZ; Sherry S, Jane Lew, WV; Susan P, DeValls Bluff, AR; Susan W, Morganville, NJ; Suzanne V, Rockaway, NJ; Suzi H, Kansas City, MO; Tina M, Warner Robins, GA; Tracy A, Rochester, NY; Yvonne Y, Edmonton, AB.

Armastusega

Susan Mallery

* Mischief Bay eestikeelne tõlge on Vempude / Koerustükkide Laht (tõlkija märkus).

ESIMENE PEATÜKK

„KAS selle tegi sulle Tyler?“

Nicole Lord vaatas pildi poole, mille oli pannud oma pilatesestuudio Mischief Lügub seinale. Roosil käsitööpaberil oli kolm suurt punast südant. Südamete kohale oli joonistatud käe kontuur. Südamed olid üsnagi ebakindlalt joonistatud ja stiliseeritud, kuid siiski äratuntavad. Sugugi mitte paha tulemus, võttes arvesse, et kõnealune kunstnik oli kõigest viieaastane. Käe kontuuri oli aidanud teha kasvataja.

„Tegi jah,“ vastas Nicole naeratades. „Lubasin talle, et võtan selle tööle kaasa ja näitan kõigile.“

Tema klient, kolmekümnendates naine, kes üritas vabaneda rasedusega kogunenud kahekümnest lisakilost, pühkis naerata-des näolt higi. „Ta tundub imearmas. Ma ei jõua ära oodata, et minu tütar oskaks ka midagi rohkem kui süüa, kakada ja mind ööd otsa üleval hoida.“

„Eks see läheb pikkamööda paremaks,“ lohutas Nicole.

„Tahaks loota. Mina arvasin ikka, et tahan kuut last.“
Naine tegi grimassi. „Praegu aga tundub isegi üks rohkem kui

küllalt.“ Ta läks lehvitades ukse poole. „Näeme järgmisel nädalal.“

„Toredat nädalavahetust,“ hüüdis Nicole lahkuja poole vaatamata, tema tähelepanu oli juba taas arvutil. Teda ootas veel lõunane trenn, siis oli kolm tundi pausi ja pärast seda õhtused trennid. Ning see tundus päris tore, kuni ta mõtles kõige selle peale, mis tuleb korda saata. Söök tuleb kindlasti ära osta – kodus on kõik otsas. Autole tuleb bensiini võtta, riided puhastusest ära tuua ja ühtlasi tuleb leida ka võimalus lõunat süüa.

Ta heitis pilgu kellale mõeldes, kas peaks saatma Ericule meenutuse Tyler kell neli lasteaiast ära tuua. Ta tahtis telefoni võtta, kuid vajus siis pead raputades toolil kõssi. Ei peaks, veenis ta end. Eric oli kõigest ühe korra unustanud lapsele järele minna ja tundnud pärast suuri süümepiinu. Tuleb meest usaldada, et sellist asja rohkem ei juhtu.

Ja nii tulebki teha, mõtles ta. Ainult et viimasel ajal unustas Eric igasugu asju. Ja oli kodus vähem abiks.

Abielu, mõtles ta nukralt. Kõik see kõlas nii romantilisena, kuni said aru, et sa ei pea mitte üksnes teise inimesega koos elama, vaid tuleb ette ka päevi, kus teine tegelikult arvab, et sa teed nii mõndagi valesti.

Ta üritas ikka veel välja mõelda, mis järjekorras oma asju ajada, kui stuudio uks avanes ja Pam Eiland sisse astus.

„No tere,“ hüüdis Pam, suur kott õlal, heatujuliselt.

Need, kes Pami ei tundnud, oleksid ilmselt arvanud, et ta veab kaasas igasugu tarbetut tráni. Kuid need, kes teda tundsid, teadsid, et tegelikult oli tema käekott üsna väike ja et kotis võttis enamiku ruumi pehme tekk ja väga kummalise väljanägemisega koer.

Ja Lulu pistiski kohe pea kotist välja ning niutsus vaikselt.

Nicole tõusis püsti, et neid tervitada. Kallistanud Pami, sirutas ta käed Lulule. Koer hüppas talle sülle ja surus end ta vastu.

„Nii et sina oled meil siis täna roosas,“ ütles ta Lulu põske ja pead silitades.

„Me mõlemad leidsime, et täna on roosa päev,“ ütles Pam.

Puhastverd Hiina harjaskoeral Lulul olid pea peal, kõrvadel ja sabal ning käpaotstes valged karvad. Ülejäänud ootamatult hallikas-roosat tooni keha oli sisuliselt paljas ja pruunikate laikudega. Tema terviseprobleemid olid lausa legendaarsed ja kuna tal polnud karvu, oli tal alatasa külm. Mis tähendas, et Lulul oli terve kollektsoon sviitreid, jakke ja T-särke. Sel päeval kandis ta läikiva halli paelaga ääristatud kerget varrukatega roosat sviitrit. Kuna Nicole'il oli rahaga kitsas ja ta enese riided olid viledaks kantud, leidis ta end piinlikus olukorras, kus kadestas koera garderoobi.

Lulu andis ta lõuale kutsumusi. Nicole hoidis sooja koera veel mõne hetke süles. Tema suhe Luluga oli seni selle päeva kõige suurema emotsionaalse laenguga hetk ning ta oli otsustanud seda nautida.

Pam, kes oli ilus sooja naeratusega brünett, kandis retuuside ja trennisärgi peal avarat lühikeste varrukatega kleiti. Erinevalt teistest lõunasesse trenni tulevatest klientidest ei tulnud Pam siia kontorist. Nicole teadis, et Pam oli aastaid tagasi oma abikaasa firmas töötanud. Ta teadis, kuidas väikefirmade töö käib, ning andis Nicole'ile sageli head nõu. Kuid ülejäänud päev näis kuuluvat üksnes Pamile endale. Ja praegu tundus see Nicole'ile tõelise unistuste eluna.

„Kes täna tuleb?“ küsis Pam kotist tekki võttes ja seda enne nurka maha laotamist lappesse pannes. Lulu keris end tekil kerra, tõmmates pikad jalad graatsiliselt enda alla. Nicole teadis, et koer ei liiguta end enne, kui trenn on läbi. Ilmselt korvasid koera hea iseloom ja laitmatu käitumine tema kummalise ja pisut ulmelise väljanägemise.

„Vaid sina ja Shannon,“ vastas Nicole, avades oma sõnadele kinnitust otsides arvutiekraanil trennikava. Ausalt öeldes tundis ta kergendust, et grupp on väike. Ta oli viimasel ajal kogu aeg nii kohutavalt väsinud. Pam ja Shannon võiksid lausa ise trenni läbi viia, nii et ta ei pea väga pingutama.

Veelgi parem oli aga see, et kolm loobunut olid oma mittemulemisest teada andnud alles varahommikul. Studios oli karm kahekümne nelja tunni äraütlemispoliitika, mis tähendas, et raha saab ta ikkagi viie inimese käest. Ta tundis sellest hetke rõõmu, kuigi niimoodi mõelda tähendas, et ta pole sugugi hea inimene, ning ta andis töötuse tegelda oma iseloomuga nüüpea, kui on suutnud välja mõelda, kuidas klaarida ära abielus toimuv, ning saanud öösel magada rohkem kui neli tundi.

Pam oli trenniks valmistudes sandaalid jalast võtnud. Kuid selle asemel et panna jalga pilatesesokid, pöördus ta naerusuiselt Nicole'i poole.

„Kas lõunat süüa tahad?“

Pami naeratus oli nakkav. Ta pähkelpruunide silmade nurkades olid kurrud.

„Noh, tahad ju?“ aasis Pam.

„Mida?“ küsis Shannon Rigg studiosse sisenedes. „Mul oli lihtsalt kohutav hommik ühe naistevihkajast idioodiga pangast, kes muudkui kordas, et tahab rääkida mu ülemusega. Kui ma ütlesin talle, et ma olen firma finantsjuht, sai ta vist krambid.“ Ta pidas pausi, sinised silmad lustlikult säramas. „Pakkusin, et võin talle saata oma visiitkaardi skaneeritud koopia, aga ta keeldus. Ja siis ütlesin talle, et kui ta end kokku ei võta, siis viin meie firma nelisada miljonit dollarit mõnda teise pank.“ Ta pidas dramaatilise efekti saavutamiseks pausi. „See pani ta vist nutma.“

Pam lõi Shannoniga tunnustavalt patsi. „Te mõlemad olete ikka väga vinged naised. Nicole teeb osavustrikke oma mehe,

viieaastase poja ja üha laieneva stuudioga. Sina ajad hirmu nahka meestele, kel võiks maailma asjadest rohkem oidu olla. Mina aga valin järgmiseks päevaks koerale kostüümi välja ja teen kõiksugu asjadest küpsiseid. Kui kurb.“

„Minul pole aimugi, millest küpsiseid teha,“ tunnistas Shannon sõbrannale ning pöördus siis Nicole'i poole. „Kas sina tead või?“

„Jahu, vett, midagi veel.“

Shannon puhkes naerma. „Jah, seal edasi läheb ka minul asi keeruliseks. Just see „midagi veel“ on see, mis mind segadusse ajab.“

Nicole mõtles selle peale, kuidas Pam teda iseloomustas. Osavustrikkide tegemine kõlas üsnagi hea ja positiivsena. Kahjuks aga tuli tal reeglina koristada kokku kõik see, mis oli trikke tehes maha kukkunud ja kildudeks purunenud, ning taldrikud ei tahtnud žongleerides sugugi õhus püsida.

Heakene küll, see oli segane ja pisut masendav analoogia. Tuuleks mõelda positiivsemalt. Ja õppida küpsiseid tegema.

Shannon kandis keha järgi õmmeldud varrukata kleiti ja kaheksasentimeetrise kontsaga kingi. Ta päevitunud säared olid paljad ja paksud punakaspruunid juuksed langesid lainetena seljale. Ta kandis kallihinnalisi käekelli ja elegantseid ehteid. Ta sõitis BMW kabrioletiga. Kui Nicole'il oleks võimalik valida, siis sooviks ta Pami endale emaks ja ise suureks saades olla Shannon. Aga kuigi Nicole oli kolmkümmend, tundus talle, et täiskasvanumaks ta enam ei saagi.

„Oota,“ ütles Pam, kui Shannon suundus tualeti kõrval asuva väikese rietusruumi poole. „Mõtlesin, et võiksimme trenni asemel hoopis lõunale minna.“

Shannon oli jõudnud trenniriided juba kotist välja võtta. Ta pöördus Pami poole. „Et trenni ei teegi?“